

ΣΤΕ 3231/2014 [Νόμιμη διακοπή ηλεκτροδότησης κτιρίου]

Περίληψη

-Οι πράξεις διακοπής της σύνδεσης αυθαιρέτων οικοδομών με τα δίκτυα κοινής ωφέλειας εκδίδονται βάσει αντικειμενικών δεδομένων και δεν συνδέονται με υπαίτια συμπεριφορά του ενδιαφερομένου

-Ως προς την ιδιοκτησία της αιτούσας συνομολογήθηκε ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου από την ίδια ότι στο μη νόμιμο τμήμα της οικοδομής ευρίσκεται το ήμισυ του μοναδικού υπνοδωματίου, τμήματα του σαλονιού και της κουζίνας και ολόκληρο το λουτρό. Το γεγονός αυτό και μόνο δικαιολογεί, τη διαταχθείσα διακοπή της ηλεκτροδότησης της ιδιοκτησίας της εκκαλούσας, στην οποία απόκειται να καθαιρέσει τα μη νόμιμα τμήματα της ιδιοκτησίας της, ώστε να αποκατασταθεί η ηλεκτροδότηση του λοιπού τμήματος, εφόσον, βεβαίως, οι ισχυρισμοί της ότι το λοιπό τμήμα δεν είναι αυθαίρετο ευσταθούν.

-Δεδομένου ότι η αναφορά του αριθμού της παροχής ηλεκτροδότησης δεν αποτελεί, κατά το νόμο, τυπικό στοιχείο του κύρους της πράξης με την οποία αποφασίζεται η διακοπή, καθώς και ότι η αιτούσα θεμελιώνει το έννομο συμφέρον της για την άσκηση της αιτήσεως ακυρώσεως ακριβώς στο γεγονός ότι η συγκεκριμένη διακοπή αφορά και την ιδιοκτησία της, και αυτός ο λόγος ακυρώσεως ήταν αβάσιμος και νομίμως απορρίφθηκε.

Πρόεδρος: *Χρ. Ράμμος*

Εισηγητής: *Χρ. Ντουχάνης*

Δικηγόροι: *Α. Πρεβενά*

Βασικές σκέψεις

2. Επειδή, με την έφεση αυτή ζητείται η εξαφάνιση της 782/2006 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Πειραιώς, με την οποία απορρίφθηκε αίτηση ακυρώσεως της εκκαλούσας κατά α) της 7451/29.10.2001 πράξης της Διεύθυνσης Χωροταξίας και Περιβάλλοντος της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Φθιώτιδας, με την οποία αποφασίσθηκε η διακοπή ηλεκτροδότησης διώροφου κτιρίου επί της οδού Αινιάνων 31 της πόλης της Λαμίας και β) της 2715/16.4.2002 πράξης της ίδιας αρχής, με την οποία περιορίσθηκε η διακοπή σε μία από τις παροχές ηλεκτροδότησης του ως άνω κτιρίου. Ζητείται, επίσης, η ακύρωση

- των ως άνω πράξεων, κατά των οποίων ασκήθηκε η αίτηση ακυρώσεως.
3. Επειδή, απαραδέκτως ζητείται η ακύρωση των 7451/29.10.2001 και 2715/16.4.2002 πράξεων της Διεύθυνσης ΧΩΠΕ της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Φθιώτιδας, διότι, σύμφωνα με το άρθρο 58 του π.δ. 18/1989 (Α΄ 8), με το ένδικο μέσο της έφεσης μπορεί να προσβληθεί μόνο απόφαση διοικητικού δικαστηρίου, εκδοθείσα επί αιτήσεως ακυρώσεως, και όχι διοικητική πράξη (πρβλ. ΣτΕ 4411/2009, 1942/2008 κ.ά.).
 4. Επειδή, στο άρθρο 9 παρ. 1 του ν. 1512/1985 (Α΄4), όπως η διάταξη αυτή ίσχυε αρχικά, ορίσθηκε ότι: «1. Απαγορεύεται η οριστική σύνδεση με τα δίκτυα παροχής ηλεκτρικού ρεύματος και ύδρευσης οποιωνδήποτε κτισμάτων ή κατασκευών για τις οποίες απαιτείται οικοδομική άδεια, αν δεν προσκομισθεί στους αρμόδιους φορείς αντίγραφο αυτής επικυρωμένο από την αρχή που τη χορήγησε». Με το άρθρο 3 παρ. 19 του ν. 2242/1994 (Α΄162) η ανωτέρω διάταξη αντικαταστάθηκε ως εξής: «1. Απαγορεύεται η σύνδεση κτισμάτων και εγκαταστάσεων, για τις οποίες απαιτείται οικοδομική άδεια, με κάθε είδους δίκτυα ύδρευσης, αποχέτευσης, τηλεπικοινωνιών, παροχής ηλεκτρικού ρεύματος και φυσικού αερίου, αν δεν προσκομιστεί στους αρμόδιους φορείς αντίγραφο της οικοδομικής άδειας, επικυρωμένο από την αρχή που το χορήγησε», με το περιεχόμενο δε αυτό η εν λόγω διάταξη έχει κωδικοποιηθεί στο άρθρο 337 του Κώδικα Βασικής Πολεοδομικής Νομοθεσίας (Δ΄ 580/1999). Στη δε παράγραφο 3 του ανωτέρω άρθρου 9 του ν. 1512/1985 προβλέπεται ότι «Η απαγόρευση της παρ. 1 του παρόντος άρθρου δεν ισχύει στις παρακάτω περιπτώσεις κτισμάτων ή κατασκευών: α. ... β. που νομιμοποιούνται ή εξαιρούνται από την κατεδάφιση με οποιονδήποτε τρόπο. γ. ... δ. ...». Περαιτέρω, το άρθρο 22 παρ. 1 του ισχύοντος Γ.Ο.Κ. 1985 [ν. 1577/1985 (Α΄ 210)] ορίζει ότι «Για την εκτέλεση οποιασδήποτε εργασίας δόμησης εντός ή εκτός οικισμού απαιτείται οικοδομική άδεια της αρμόδιας πολεοδομικής υπηρεσίας. ...». Από το συνδυασμό των ανωτέρω διατάξεων άρθρου 9 του ν. 1512/1985, όπως ισχύει, προκύπτει ότι κτίσματα ή κατασκευές, για την ανέγερση των οποίων απαιτείται οικοδομική άδεια, δεν επιτρέπεται να συνδεθούν προσωρινά ή οριστικά με τα δίκτυα ύδρευσης, ηλεκτροδότησης κ.λπ., παρά μόνο μετά την αποπεράτωση της οικοδομής και εφ' όσον προσκομίζεται η σχετική οικοδομική άδεια, θεωρημένη, κατόπιν αυτοψίας, από την αρχή που την εξέδωσε, εκτός αν συντρέχει μία από τις περιπτώσεις που ορίζονται περιοριστικά στην παρ. 3 του άρθρου 9, μεταξύ των οποίων όταν το κτίσμα ή η κατασκευή έχει προηγουμένως νομιμοποιηθεί ή εξαιρεθεί από την κατεδάφιση. Σε διαφορετική περίπτωση, η Διοίκηση υποχρεούται να αρνηθεί τη σύνδεση της οικοδομής με τα ως άνω δίκτυα, ή να διατάξει την άμεση διακοπή της σύνδεσής που τυχόν πραγματοποιήθηκε χωρίς τις νόμιμες προϋποθέσεις. Η άποψη αυτή ενισχύεται και από τη διατύπωση του άρθρου 9 παρ. 1 του ν. 1512/1985, η οποία, ενώ αρχικά αναφερόταν στην «οριστική σύνδεση» της οικοδομής με τα ανωτέρω δίκτυα, μετά την αντικατάστασή της

με το άρθρο 3 παρ. 19 του ν. 2242/1994 αναφέρεται απλώς στη «σύνδεση» των κτισμάτων με τα εν λόγω δίκτυα. Τούτων παρέπεται ότι εφ' όσον ένα κτίσμα έχει κριθεί αυθαίρετο και κατεδαφιστέο και δεν έχει νομιμοποιηθεί ή εξαιρεθεί από την κατεδάφιση κατά τις οικείες διατάξεις, η πολεοδομική αρχή υποχρεούται να διακόψει άνευ ετέρου την τυχόν γενομένη σύνδεσή του με τα δίκτυα κοινής ωφελείας, δεν ασκεί δε επιρροή το ζήτημα αν το συγκεκριμένο κτίσμα μπορούσε να νομιμοποιηθεί ή να εξαιρεθεί από την κατεδάφιση, ή αν, αντιθέτως, αποκλείεται η νομιμοποίησή του (βλ. ΣτΕ 4482/2009, πρβλ. και ΣτΕ 5481/2012 κ.ά.). Η διακοπή της σύνδεσης με τα ως άνω δίκτυα αποτελεί, ενόψει του επιδιωκόμενου από τις διατάξεις που την προβλέπουν σκοπού, ο οποίος συνίσταται στην αποθάρρυνση όσων προτίθενται να ανεγείρουν αυθαίρετες οικοδομές, γενικό κανόνα επί αυθαιρέτων κτισμάτων, οι δε διατάξεις των παρ. 11 και 12 του άρθρου 9 του ν. 1512/1985, οι οποίες προστέθηκαν με τα άρθρα 17 παρ. 2 του ν. 1849/1989 (Α' 113) και 9 παρ. 6 του ν. 3212/2003 (Α' 308) έχουν, πάντως, εξαιρετικό χαρακτήρα και επιτρέπουν τη σύνδεση αυθαιρέτων κτισμάτων με τα ως άνω δίκτυα, είτε προσκαίρως είτε οριστικώς, εφόσον υποβληθεί σχετική αίτηση εντός τακτής προθεσμίας και ύστερα από την τήρηση ορισμένης διαδικασίας. Περαιτέρω, κατά την έννοια των ίδιων διατάξεων της παρ. 1 του άρθρου 9 του ν. 1512/1985, εφόσον είναι τεχνικώς ανέφικτο ή δυσχερές να διακοπεί η σύνδεση με τα δίκτυα κοινής ωφέλειας μόνον του αυθαιρέτου τμήματος της οικοδομής για λόγους σχετικούς με τον τρόπο κατασκευής και τη διάταξη του τμήματος αυτού στο ακίνητο, η διακοπή μπορεί να επεκτείνεται και σε τμήματα που καλύπτονται από την οικοδομική άδεια, απόκειται δε στον ιδιοκτήτη της οικοδομής ή σε πρόσωπο που νομιμοποιείται προς τούτο, να επισπεύσει την κατεδάφιση του αυθαιρέτου τμήματος, έτσι ώστε να αποκατασταθεί η σύνδεση του νόμιμου τμήματος ή να μεριμνήσει για τη διαμόρφωση των τεχνικών προϋποθέσεων ώστε η διακοπή να περιορισθεί μόνο στο αυθαίρετο τμήμα της οικοδομής μέχρι την κατεδάφισή του. Υπό την αντίθετη εκδοχή, θα παρεχόταν στον κατασκευαστή ή τον ιδιοκτήτη αυθαιρέτων κτισμάτων η δυνατότητα να αδρανοποιήσει την εφαρμογή των ως άνω διατάξεων διατάσσοντας τα αυθαίρετα τμήματα του, τυχόν, ενιαίου κτίσματος κατά τέτοιο τρόπο έναντι των νομίμων, ώστε να μην είναι δυνατή η διακοπή της σύνδεσης με τα δίκτυα κοινής ωφελείας των αυθαιρέτων χωρίς να επηρεασθούν τα νόμιμα.

5. Επειδή, όπως, εν προκειμένω, προκύπτει από το φάκελο της υπόθεσης, με την 192/1965 οικοδομική άδεια του Πολεοδομικού Γραφείου Φθιώτιδος επετράπη στους Δημήτριο και Ιωάννη Τακτικό η ανέγερση διώροφης οικοδομής επί οικοπέδου στην οδό Αινιάνων 31 της πόλης της Λαμίας. Στην οικοδομική αυτή άδεια ορίσθηκε ως ολική επιφάνεια της κατοικίας τα 99,84 τ.μ. και επιφάνεια της αποθήκης ίδια με της κατοικίας, ως κάλυψη του οικοπέδου ορίσθηκαν επίσης τα 99,84 τ.μ. και το ύψος της ορίσθηκε σε 3 μ.. Στην οικοδομή αυτή

πραγματοποιήθηκε σειρά αυθαιρέτων κατασκευών, συνεπεία των οποίων η ανεγερθείσα οικοδομή υπερβαίνει τις επιτραπείσες με την οικοδομική άδεια διαστάσεις και έχει διαφορετική τοποθέτηση στο οικόπεδο από την προβλεπόμενη στην οικοδομική άδεια (βλ. 5221/24.12.2008 έγγραφο της Διεύθυνσης Χωροταξίας και Περιβάλλοντος της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Φθιώτιδος προς το Συμβούλιο της Επικρατείας). Με την 3300/15.9.1999 απόφαση του Νομάρχη Φθιώτιδος, αφού διαπιστώθηκε ότι στο οικόπεδο είχε ανεγερθεί διώροφη κατοικία με εμβαδόν 110,58 τ.μ. στο ισόγειο και 104,60 τ.μ. στον όροφο και ότι το ύψος κάθε ορόφου ήταν 3,00 μ. (δηλαδή, συνολικό ύψος 6,00 μ.), ότι αυτά δε είχαν ανεγερθεί καθ' υπέρβαση της 192/1965 οικοδομικής αδείας, αποφασίσθηκε η εξαίρεση της οικοδομής από την κατεδάφιση, διότι η διατήρησή της δεν θίγει το άμεσο και ευρύτερο περιβάλλον της περιοχής και δεν αποβαίνει σε βάρος της πόλης. Περαιτέρω, με τη νεότερη 5753/11.10.1999 απόφαση του Νομάρχη Φθιώτιδος, αφού διαπιστώθηκε ότι στο οικόπεδο είχε ανεγερθεί και άλλη διώροφη κατοικία με εμβαδόν 37,61 τ.μ. στο ισόγειο και 39,70 τ.μ. στον όροφο και ότι το ύψος κάθε ορόφου ήταν 3,00 μ. (δηλαδή, συνολικό ύψος 6,00 μ.), αποφασίσθηκε η εξαίρεση από την κατεδάφιση και του τμήματος αυτού της οικοδομής, ανεγερθέντος προφανώς και αυτού καθ' υπέρβαση της οικοδομικής αδείας, για το λόγο ότι η κατεδάφισή του θα δημιουργούσε κίνδυνο κατάρρευσης και της υπόλοιπης οικοδομής. Ήταν η δεύτερη φορά που επιχειρήθηκε η εξαίρεση από την κατεδάφιση αυτού του τμήματος της οικοδομής, αφού το αρχικώς υποβληθέν σχετικό αίτημα είχε κριθεί με βάση τις διατάξεις περί μικροπαραβάσεων και είχε τότε απορριφθεί. Κατόπιν τούτων, εκδόθηκε η 743/25.10.1999 οικοδομική άδεια της πολεοδομικής υπηρεσίας Λαμίας, με την οποία νομιμοποιήθηκε το τμήμα της διώροφης κατασκευής κατοικιών, σύμφωνα με τις ως άνω 3300/15.9.1999 και 5753/11.10.1999 αποφάσεις του Νομάρχη Φθιώτιδος. Σύμφωνα με την οικοδομική αυτή άδεια, οι νομιμοποιούμενες κατασκευές, που ήταν διώροφο κτίσμα κατοικιών, είχαν ολική επιφάνεια 215,18 τ.μ. (αντί 99,84 τ.μ. και αποθήκης 99,84 τ.μ. όπως προέβλεπε η 192/1965 οικοδομική άδεια), καλυπτόμενη επιφάνεια του οικοπέδου 110,58 τ.μ. (αντί 99,84 τ.μ. βάσει της 192/1965 οικοδομικής αδείας), ύψος 6,30 μ. (αντί των 3,00 της 192/1965 οικοδομικής αδείας), πραγματοποιούσαν ολικό όγκο 678,00 κ.μ. (αντί των 299,52 και ίσου όγκου αποθήκης βάσει της 192/1965 οικοδομικής αδείας) και αποτελούσαν τέσσερα διαμερίσματα των τριών δωματίων (αντί μιας κατοικίας και μιας αποθήκης, σύμφωνα με την 192/1965 οικοδομική άδεια). Με την 1276/28.1.2000 απόφαση του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Στερεάς Ελλάδας, η οποία εκδόθηκε ύστερα από προσφυγή τρίτου, ακυρώθηκαν η 3300/15.9.1999 απόφαση του Νομάρχη Φθιώτιδας, με την οποία είχε αποφασισθεί η εξαίρεση από την κατεδάφιση του μεγαλύτερου τμήματος της επίμαχης οικοδομής, ως μη επιβλαβούς για το οικιστικό περιβάλλον της πόλης, και η 743/1999 οικοδομική

άδεια, με την οποία είχαν νομιμοποιηθεί οι αυθαίρετες κατασκευές που είχαν εξαιρεθεί από την κατεδάφιση τόσο με την 3300/15.9.1999 όσο και με την 5753/11.10.1999 απόφαση του Νομάρχη Φθιώτιδος. Με την απόφαση του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας, ειδικότερα, ακυρώθηκε μεν μόνον η μία από τις νομαρχιακές πράξεις εξαιρέσεως από την κατεδάφιση, με ρητές, όμως, σκέψεις της απόφασης αυτής κρίθηκαν ως μη νόμιμες αμφότερες οι νομαρχιακές αποφάσεις εξαιρέσεως από την κατεδάφιση και, για το λόγο αυτό, ακυρώθηκε στο σύνολό της η 743/1999 οικοδομική άδεια, τόσο, δηλαδή, κατά το μέρος που αφορούσε τις κατασκευές που είχαν εξαιρεθεί από την κατεδάφιση με την 3300/15.9.1999 απόφαση του Νομάρχη, επίσης ακυρωθείσα, όσο και κατά το μέρος που αφορούσε τις κατασκευές που εξαιρέθηκαν από την κατεδάφιση με την μη ακυρωθείσα 5753/11.10.1999 όμοια απόφαση. Ακολούθησε η έκδοση της 7451/29.10.2001 πράξης της Διεύθυνσης Χωροταξίας και Περιβάλλοντος της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Φθιώτιδας, με την οποία, κατ' επίκληση των διατάξεων που μνημονεύονται σε προηγούμενη σκέψη, αποφασίσθηκε η διακοπή ηλεκτροδότησης ολόκληρου του κτιρίου για το λόγο ότι είχε, κατά τα προαναφερόμενα, ακυρωθεί η 743/1999 οικοδομική άδεια. Με διευκρινιστικό σημείωμα, εξάλλου, που συνοδεύει την πράξη αυτή, εκτίθεται ότι τα αυθαίρετα τμήματα της οικοδομής «αποτελούν ενιαία κατοικία με το τμήμα της οικοδομής ... που κτίστηκε με την ... 192/65 οικοδομική άδεια...» και ότι «...η διαρρύθμιση του κτιρίου είναι τέτοια, που δεν είναι δυνατόν να απομονωθούν τα αυθαίρετα τμήματα και να ηλεκτροδοτηθεί το υπόλοιπο νόμιμο...». Η πράξη, όμως, αυτή αντικαταστάθηκε με την 2715/16.4.2002 πράξη της ίδιας αρχής, με την οποία κρίθηκε, καθ' ερμηνεία της, ότι οι παροχές ηλεκτροδότησης που είχαν διενεργηθεί κατά τα έτη 1960 (δηλαδή, σε χρόνο προγενέστερο και της αρχικής 192/1965 οικοδομικής άδειας) και 1968, δηλαδή, σε χρόνο κατά τον οποίο δεν είχαν τεθεί σε ισχύ οι προαναφερόμενες διατάξεις, έπρεπε να διατηρηθούν και να διακοπεί μόνον η παροχή που διενεργήθηκε κατά το έτος 1999. Τις δύο αυτές πράξεις διακοπής ηλεκτροδότησης προσέβαλε η εκκαλούσα με αίτηση ακυρώσεως, η οποία απορρίφθηκε με την εκκαλουμένη 782/2006 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Πειραιώς. Με την απόφαση αυτή απορρίφθηκε η αίτηση ακυρώσεως της εκκαλούσας ως απαράδεκτη κατά το μέρος που στρεφόταν κατά της 7451/29.10.2001 πράξης της Διεύθυνσης ΧΩΠΕ της Ν.Α. Φθιώτιδος, για το λόγο ότι η πράξη αυτή είχε αντικατασταθεί από τη δεύτερη προσβληθείσα πράξη και είχε αποβάλει την εκτελεστότητά της, και ως αβάσιμη κατά το μέρος που στρεφόταν κατά της 2715/16.4.2002 πράξης της ίδιας αρχής.

6. Επειδή, η εκκαλούσα προβάλλει ότι μη νομίμως απορρίφθηκε με την εκκαλουμένη απόφαση ο λόγος ακυρώσεως ότι η δεύτερη προσβληθείσα πράξη είχε εκδοθεί χωρίς να κληθεί η ίδια να εκθέσει τις απόψεις της, τούτο δε κατά παράβαση του άρθρου 20 παρ. 2 του Συντάγματος. Ο λόγος αυτός είναι

αβάσιμος, διότι, κατά την έννοια των διατάξεων που παρατίθενται σε προηγούμενη σκέψη, οι πράξεις διακοπής της σύνδεσης αυθαιρέτων οικοδομών με τα δίκτυα κοινής ωφέλειας εκδίδονται βάσει αντικειμενικών δεδομένων και δεν συνδέονται με υπαίτια συμπεριφορά του ενδιαφερομένου (πρβλ. ΣΤΕ 5481/2012).

7. Επειδή, εξάλλου, προβάλλεται ότι μη νομίμως απορρίφθηκε ο λόγος ακυρώσεως, σύμφωνα με τον οποίο η διακοπή ηλεκτροδότησης δεν επιτρεπόταν να επεκταθεί και σε τμήμα της ιδιοκτησίας της εκκαλούσας που καλυπτόταν από την οικοδομική άδεια 192/1965, μη νομίμως δε με την παραδεκτώς προσβληθείσα πράξη η διακοπή ηλεκτροδότησης καταλαμβάνει και νόμιμο τμήμα της ιδιοκτησίας αυτής. Ανεξαρτήτως, όμως, του γεγονότος ότι η τελικώς κατασκευασθείσα οικοδομή χαρακτηρίζεται από υπερβολικές αυθαιρεσίες σε σχέση με την οικοδομική άδεια 192/1965 (μετατροπή της αποθήκης σε διαμερίσματα, ο αριθμός των οποίων τετραπλασιάστηκε έναντι των επιτραπέντων, υπερδιπλασιασμός ύψους και συντελεστών δόμησης και όγκου και αύξηση της κάλυψης, που πραγματοποιήθηκε, μάλιστα, εκτός του νομίμου περιγράμματος), έτσι ώστε η υφισταμένη οικοδομή να διαφοροποιείται πλήρως της επιτραπέισης με την 192/1965 οικοδομική άδεια με συνέπεια να καθίσταται προδήλως τεχνικώς δυσχερής ο εντοπισμός των τμημάτων της οικοδομής που θα αντιστοιχούσαν στο κτίριο που θα είχε ανεγερθεί, αν είχε εφαρμοσθεί η οικοδομική άδεια, ανεξαρτήτως δε και των συνεπειών που η μεγάλη κλίμακα των αυθαιρεσιών θα είχε ενδεχομένως στη νόμιμη δυνατότητα διακοπής της ηλεκτροδότησης του ανεγερθέντος κτιρίου, ασχέτου με το επιτραπέν, στο σύνολό του, ειδικώς, πάντως, ως προς την ιδιοκτησία της αιτούσας συνομολογήθηκε ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου από την ίδια ότι στο μη νόμιμο τμήμα της οικοδομής ευρίσκεται το ήμισυ του μοναδικού υπνοδωματίου, τμήματα του σαλονιού και της κουζίνας και ολόκληρο το λουτρό. Το γεγονός αυτό και μόνο δικαιολογεί, κατά τα αναφερόμενα σε προηγούμενη σκέψη, τη διαταχθείσα διακοπή της ηλεκτροδότησης της ιδιοκτησίας της εκκαλούσας, στην οποία απόκειται να καθαιρέσει τα μη νόμιμα τμήματα της ιδιοκτησίας της, ώστε να αποκατασταθεί η ηλεκτροδότηση του λοιπού τμήματος, εφόσον, βεβαίως, οι ισχυρισμοί της ότι το λοιπό τμήμα δεν είναι αυθαίρετο ευσταθούν. Επομένως, ορθώς, αν και με διαφορετική αιτιολογία, απορρίφθηκε ο περί του αντιθέτου λόγος ακυρώσεως, πρέπει δε να απορριφθεί και ο υπό κρίση λόγος εφέσεως, καθώς και οι συναφείς λόγοι εφέσεως, με τους οποίους προβάλλεται ότι μη νομίμως δεν ακυρώθηκε ως αναιτιολόγητη η παραδεκτώς προσβληθείσα πράξη.
8. Επειδή, η εκκαλούσα προβάλλει ότι μη νομίμως απορρίφθηκε ο λόγος ακυρώσεως σύμφωνα με τον οποίο η προσβαλλόμενη πράξη δεν μνημονεύει τον αριθμό της παροχής ηλεκτροδότησης, την οποία αφορά η διακοπή, καθώς και ποιες ιδιοκτησίες αφορά η διακοπτόμενη παροχή, ειδικότερα δε, δεν

αναφέρει αν η διακοπή αφορά τη δική της ιδιοκτησία. Δεδομένου, όμως, ότι η αναφορά του αριθμού της παροχής ηλεκτροδότησης δεν αποτελεί, κατά το νόμο, τυπικό στοιχείο του κύρους της πράξης με την οποία αποφασίζεται η διακοπή, καθώς και ότι η αιτούσα θεμελιώνει το έννομο συμφέρον της για την άσκηση της αιτήσεως ακυρώσεως ακριβώς στο γεγονός ότι η συγκεκριμένη διακοπή αφορά και την ιδιοκτησία της, και αυτός ο λόγος ακυρώσεως ήταν αβάσιμος και νομίμως απορρίφθηκε.

9. Επειδή, κατόπιν τούτων, η υπό κρίση έφεση πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.